

י"ב אדר ה'תשע"ז 10.3.17

מגזין מס' 421

ערב שבת זכור/פרשת תצוה/חג פורים
קשר-שבועי מאת הרב יאיר קלב

החייב כסנ"א

נתינה היא הדרך לשמחה

אחרי שאני משחרר את עצמי מאותו אגו אשר יונק ממני את כל הכוחות, עצם הנתינה מעניקה לי שמחת חיים. אני משתחרר מהדבר שהכי מכביד עלי – ממני!... הענין מוסבר היטב במכתב של הרבי מליובאוויטש, שכלל הידוע לי לא פורסם מעולם, ובו הוא עונה ליהודי שהיה בקושי מסוים והתלונן על כך. עיקרו של המכתב כולל שני משפטים מדהימים המבארים את עומק ענינה של הנתינה:

המשפט הראשון, "סיח דעתו מעניני בריאותו, כיון שיעבור על ידי התנהגותו המתאימה". אם מישהו מקטר, בכל תחום שיהיה, יש בכך בחינה מסוימת של התאכזרות לזולתו – אשתו, ילדיו – אשר זקוקים כעת לאהבה ולאכפתיות שלו. ההתרכזות שלו בעצמו, ב'לא מתאים לי עכשיו' פוגעים באחר. הפתרון למצב זה הוא – להסיח דעתו מעצמו. גם אם הבריאות לא בשיאה, אל תתרגש. כשתתנהג נכון, זה יעבור מעצמו! כל הבעיות שלך נובעות מכך שאתה כל כך עסוק בעצמך.

המשפט השני, "עיקר שביעות רצון האדם בחייו – ההרגש שעושה טוב לאחרים". איך אדם יכול להגיע לשמחה אמיתית ולחדוות חיים? רק על ידי נתינה. התורה אומרת שעמלק נלחם בישראל בלי הגיון. היינו בשיא כחנו, מלווים בהשגחה אלוקית, והוא היחיד

ענין הנתינה הוא עיקר גדול של פורים – כמו שמצאנו במצוות משלוח מנות ומתנות לאביונים – אך הוא גם אחד מעמודי התווך בנושא עבודת השמחה, השייכת במיוחד לכל חודש אדר. מה ענינה של הנתינה בעבודת ה', ומדוע היא חשובה כל כך בפורים?

כלל חשוב בנתינה קובע כי היא צריכה להיות באופן של 'לפני עיור לא תשים מכשול'. למשל, כשמישהו הנמצא בבעיה בא להתייעץ איתי, הוא למעשה כמו עיוור בענין הזה, במיוחד כשהוא נותן בי אמון ומשליך עלי את יתרו שאוכל לעזור לו. כדי לעזור באמת, עלי להרחיק את כל הפניות האישיות שלי, כגון שאולי יצא לי מזה משהו כי אני זקוק לכסף, או לצורך שלי שיחשוב שאני אדם טוב ומתחשב. בנתינה אמיתית המעמידה את הזולת במרכז, אסור לי לתת להן מקום, כי הן מכשול שאני שם בפניו. עלי לחשוב מה טוב בשבילו.

כשאני נותן את עצמי בצורה כזו, באופן מלא ואמיתי – כלומר מקשיב כמו שהייתי רוצה שיקשיבו לי, מכיל, לא שיפוטי – אני עושה את המעשה הנכון. בכלל לא משנה אם יש לי עכשיו כח לזה או לא, כי כשאני מתמסר למה שה'נכון' תובע ממני עכשיו, אני מקבל כוחות נפש אדירים: נרגע, משוחרר וספונטני, שמח.

חוצות: אני שייך לה! פורים הוא שער של מסירות נפש, אשר נותן לנו כוחות לכל השנה. כשלומדים חסידות רואים כמה הדבר בנפשנו – אנחנו מקבלים כוחות להסיח דעתנו מעצמנו, ולפעול מעבר לטעם ודעת. אחרי שה'אני' שלי מתנפץ, אחרי שמסרתי נפשי על הנכון בגלל שהוא נכון, האגו שלי עשוי לתת תחושה שהוא עומד למות. קשה לו... לכן בפורים יש מצוה לשים את הדעת בצד, ולפעול מחוץ לגבולות ההגיון. במקום להתלונן, תזיז את עצמך – תמתיק את הדינים בשורשם. צא מעצמך, תמית את האגו ותגלה שיש חיים אחרי המוות. רק אז תגיע לשמחה עצומה באמת.

שהעז להילחם כנגד כל הסיכויים. לכן זו מלחמה שמעבר לטעם ודעת. כדי לנצח אותה, רק התמסרות שלמעלה מטעם ודעת יכולה לו. על עמלק נאמר "ואחריתו עדי אובד", כי הוא כמו מחבל מתאבד, אשר מוכן להרוג את עצמו במאבק איתי. הדרך היחידה לנצח אותו היא במלחמת גרילה: פעולות קטנות של מחשבות טובות, דיבורים טובים, מעשים טובים, אשר פושטות עליו בהפתעה, ומצניחות אותם בין שורותיו עד לנצחון המלא.

בפורים אנו מצווים למחות את זכר עמלק, וכדי לעשות זאת צריך להגיע עד דלא ידע. צריך לצאת מעבר לעצמנו, מעבר לטעם ודעת, ולהכריז בראש

שבת זכור

בקריאת התורה שבשבת זו (שלעולם חלה לפני פורים) קוראים בנוסף לפרשת השבוע גם את פרשת 'זכור' העוסקת בשתי המצוות: זכירת מלחמת עמלק, ומחיית זכרו (המן הרשע היה מזרעו של עמלק). בימינו מתבטא קיומן של מצוות אלו, במובנן הרוחני, בזכירת ומחיית בחינת עמלק שבתוכנו ה"יודע את ריבונו, ומכוון למרוד בו" – אותו צד פנימי חצוף המקרר את היהודי מלממש שליחותו להאיר ולרומם את העולם.

לדעה הנפוצה (של הפוסקים העיקריים) חובת שמיעת פרשת "זכור" היא מן התורה, ולכמה פוסקים גם הנשים חייבות בשמיעתה. למנהגנו גם הנשים באות לבית הכנסת לשמיעת פרשת 'זכור'.

לוח שיסורים

"לא רק קביעות בזמן אלא גם קביעות בנפש..." (אדמו"ר הזקן) - היינו שיש לקבוע עתים ללימוד התורה, ליצור 'דופק לימודי' קבוע, ביום ובשעה, עד אשר יגלה האדם כי, לאמיתו של דבר, התורה היא לחם חוקו ומזון הנפש...

סדנת תניא יחודית בירושלים - פרטים בעמ' 6

בימים האלה מקיים הרב כלב שיעור שבועי קבוע מידי יום חמישי בשעה 21:30 במושב חמד שבמרכז הארץ. השיעור משודר בזמן אמת בשידור חי באינטרנט, באתרנו: www.tanyaor.com. הכניסה לישוב בכביש (מס' 412) המוביל מבית דגן לאור יהודה, רח' הזית 83 בבית הכנסת שבחצר משפחת שרעבי. התכנסות (כיבוד ושתייה קלה מ-20:45) במושב חמד, לפרטים נוספים: שי גרציק 052-4-446-144

[בכניסה למושב חמד - ישר עד הכיכר, בכיכר שמאלה לרח' הזית - לקראת סוף הרחוב, לפני הכיכר הבאה - הזית 83 מצד שמאל. חניה בשפע מאחורי בית הכנסת שבהמשך שביל הכניסה לחצר]

לחיות עם הזמן... (אדמו"ר הזקן) - היינו שבכל זמן וזמן מתרחשת פתיחת שער רוחני, דרכו יורדים לעולם הזה אור ושפע מיוחדים, אשר יש להכין כלים כדי לקלוט 'גשמי ברכה' אלה ולתרגמם למעשים עד אשר תואר, באופן ממשי, סביבתנו המיידית בגוון המסוים של נתינת הכח הטמונה באותו זמן.

"והימים האלה נזכרים ונעשים בכל דור ודור, משפחה ומשפחה, מדינה ומדינה ועיר ועיר, וימי הפורים האלה לא יעברו מתוך היהודים וזכרם לא יסוף מזרעם..."

היהודים... לקיים עליהם, להיות עושים את יום ארבעה עשר לחודש אדר ואת יום חמישה עשר בו, בכל שנה ושנה... ימי משתה ושמחה ומשלוח מנות איש לרעהו ומתנות לאביונים... על כן, קראו לימים האלה פורים, על שם הפור."

החלטת חז"ל לקבוע את היום ל'חג רשמי' לא היתה פשוטה, הן משיקולים הלכתיים (היש בידם הסמכות להוסיף חג במסורת ישראל) והן מצד החשש מפני תגובתו של העולם הלא יהודי. בסופו של דבר נפסק ברוב ברור ומכריע פסק ההלכה בדבר הוספתו של חג פורים לחגי ישראל.

בחלוף השנים הפך פורים לחלק בלתי נפרד מחגי ישראל. יתירה מזו, מוצאים אנו בתלמוד שרבי יהושע בן קרחה משווה בין גאולת פורים לגאולת מצרים, ומסיק שנס ההצלה של פורים גדול מגאולת מצרים!

לחג אף יוחדה מסכת שלימה בתלמוד, מסכת מגילה. ולימים גם חובר נוסח מיוחד לפורים, "ועל הניסים", בתפילת עמידה (שמונה עשרה) ובברכת המזון. ועוד כותב הרמב"ם: "ואף על פי שכל זכרון הצרות יבטל (לימות המשיח) שנאמר: 'כי נשכחו כל הצרות הראשונות וכי נסתרו מעיני', ימי הפורים לא יבטלו".

ומבואר בחסידות טעם הדבר. לעתיד לבוא, לנוכח האור האלוקי העצום שיאיר בעולם הזה, יועם אורם של כל חגי ומועדי ישראל כדוגמת ביטול אור הנר לגבי

"ומרדכי היהודי יושב בשער המלך"

המאורעות המתוארים במגילת אסתר (גזירת המן ונס פורים) התרחשו בשנים ג'תד-ג'תה (355-356 לפני הספירה למנינם). במגילה מתוארות הדמויות המרכזיות באותה תקופה והשתלשלות האירועים שהביאו לנס הפורים.

היתה זו 'תקופת ביניים' שבין חורבן בית המקדש הראשון לבניית בית המקדש השני. מרדכי היהודי, מגדולי המנהיגים היהודים באותה תקופה, היה חבר ה'כנסת הגדולה' (הסנהדרין) ומעורב בחיים המדיניים והציבוריים של ממלכות פרס ומדי, כמסופר אודותיו במגילה שהיה "יושב בשער המלך".

דעתם של כמה מחכמי הסנהדרין לא היתה נוחה לגבי פעילותו הציבורית של מרדכי. הם סברו כי על גדולי הדור לעסוק בתורה בלבד, ולמשוך ידם מכל עסקנות ציבורית. אלא שרוב החכמים הלכו גם הם בדרכו של מרדכי, ולצד ההתעמקות בלימוד התורה, פסיקת ההלכה ומלאכת הדיינות, עסקו גם בצורכי ציבור. לימים נתברר כי דוקא בזכות ההליכה בדרך זו התאפשרה הצלת עם ישראל בימי אחשוורוש מגזירת ההשמדה.

קביעתו של פורים כחג

קביעתו של פורים כ'יום טוב' לדורות, מופיע במגילה עצמה, ככתוב: "ויכתוב מרדכי... וישלח ספרים אל כל

ומבואר בחסידות שהכוונה הפנימית בזה אינה לשכרות כפשוטה, כי אם למדריגה הכי נעלית של קבלת עול מלכות שמים – היא נקודת הקשר העצמי שבכל יהודי לה' אלוקיו, נקודה שלמעלה מטעם ודעת ("עד דלא ידע").

סוד קיומו הנצחי של העם היהודי אינה תחושת "כחי ועוצם ידי עשה לי את החיל הזה" (אורות וגילויים), כי אם "הוא (הקב"ה, הוא) הנותן לך כח לעשות חיל", כדברי חז"ל "בכל דור ודור עומדים עלינו לכלותינו, והקב"ה מצילנו מידם".

משלוח מנות

ביום הפורים מצוה לשלוח מנות איש לרעהו ואשה לרעותה. על כל אדם לשלוח לפחות מנה אחת לאיש אחד ובה לפחות שני סוגי מאכל; הרבי מליובאוויטש נשיא דורנו נהג לשלוח בפורים שלוש מנות לשלושה אנשים (כהן, לוי וישראל) ומנתו היתה צנועה ביותר.

מתנות לאביונים

ביום הפורים מצוה לתת מתנות לאביונים. לפחות לשני עניים ולפחות בשווי פרוטה לכל אחד, וכל המרבה – הרי זה משובח.

מוטב להרבות במתנות לאביונים מלהרבות בסעודתו ובמשלוח מנות לרעיו, שהרי אין שמחה גדולה ומפוארת מלשמח לב עניים, יתומים ואלמנות, שנאמר "להחיות רוח שפלים ולהחיות לב נדכאים".

תוקף אור השמש בצהרי היום. לא כן הדבר בנוגע לחג הפורים – מדרגת האור האלוקי שהאירה בימי מרדכי ואסתר היתה כה גבוהה ונעלה עד כי בוהק גילוי זה לא יועם גם לנוכח גילויי ימות המשיח.

בחג הפורים ארבע מצוות המתחילות באות מ':

מקרא מגילה

קריאת המגילה הינה המצוה הראשונה של חג הפורים. את המגילה קוראים בליל פורים (השנה במוצ"ש פרשת תצוה) וכן למחרת, בפעם השניה, ביום הפורים עצמו. יש לציין כי עיקר חובת מקרא המגילה הוא ביום דוקא.

בשעת קריאת המגילה מביטים השומעים במגילה מודפסת (ומה טוב במגילה כשירה) כדי לעקוב אחר ה'בעל קורא' המקריא מתוך מגילה כשירה בעבור הציבור כולו להוציאו ידי חובתו. כדי לצאת ידי חובת המצוה כהלכתה, אין לדבר או להסיח את הדעת משום שיש לשמוע היטב כל מילה ומילה היוצאת מפי המקריא.

משתה ושמחה

מצוה לקיים 'סעודת פורים' ביום החג. במהלכה שותים גם יין, כמאמר חז"ל "חייב איניש לבסומי בפוריא עד דלא ידע בין 'ארור המן' ל'ברוך מרדכי'". [חייב אדם 'להתבסס' בפורים (לשתות יין), עד שלא ידע להבדיל בין 'ארור המן' ל'ברוך מרדכי'].]

י.ו. אשכול

שיחה אישית
ולימוד מעמיק
עם בעל התניא

הדרך שלך להכיר את עצמך

הרב אליהו דסלר:

"הרב שניידר ז"ל מלונדון היה תמיד מספר על לימוד ה'תניא' של הרב דסלר, שבעת יגיעתו בלימוד זה, היה כורך סמרטוט לח על מצחו, מרוב המאמץ העיוני".

הגאון רבי אברהם יצחק הכהן קוק:

"גדול ונשגב הוא הלימוד במקצוע החב"ד". "נמשכתי לעיין בהם עוד בילדותי".

(אגרות הראי"ה)

הרב ירום אברגיל:

"אף על פי שיש ש"ס ויש פוסקים ויש קבלה - כל זה הוא הרכוש, אבל היהלום שבכתר זה רק החסידות של בעל התניא."

(הרב ירום אברגיל בהקדמה לספרו בצור ירום)

בוודאי שמעת על ספר התניא
זו ההזדמנות שלך להעמיק בספר.

סדנא יחודית מרוכזת בת 11 מפגשים מתומצתים עם
הרב יאיר כלב - כלים לחינוך עצמי על פי התניא.
- השיעורים שזורים בניגוני חב"ד עתיקים בליווי גיטרה -

**הסדנא תתקיים בימי רביעי בשעה 20:30
באולם בית כנסת היכל יעקב רחוב ריינס 17 ירושלים**
אחת לשבועיים מפגש פתיחה
בח' מר חשוון 9/11/16 מסיימים ב' ניסן 29.3.17

אם גיבולא אמתן לכו

רישום מומלץ אך לא חובה
לקבלת סילבוס נושאים מפורט:

tanya71097@gmail.com • 052-682-3799

מקומות לגברים ונשים בהפרדה מלאה • מחיר 10 ש"ח • לבני ישיבות וסטודנטים ללא תשלום

הסיפור השבועי

הוא רע! הוא רע!

פורים תשי"ג. בבית מדרשו של הרבי מליובאוויטש בברוקלין שבניו יורק מתקיימת התוועדות חסידית. החסידים כבר מכירים את אופי ההתוועדויות הממושכות שהרבי מקיים בשבתות ובחגים, התוועדויות מלאות בדברי תורה וחסידות, שאותן הוא מרצה בשטף, כמעייין נובע, במרוצת שעות.

התוועדות הפורים נפתחה באמירת מאמר חסידות - פרק מעמיק בתורת החסידות שהרבי אומר בטון ייחודי. באותם רגעים הרבי רציני מאוד, עיניו עצומות, והוא מרוכז לחלוטין באמירת המאמר. כשסיים את המאמר נעשתה ההתוועדות נינוחה יותר, ודברי התורה של הרבי עסקו בענייני הפורים ותובלו בשירת ניגונים ובאיחולי 'לחיים' לנאספים הרבים.

הגיעו השעות הקטנות של הלילה. לפתע נשתנו פניו של הרבי והבעתם נעשתה שוב דרוכה ורצינית. החסידים ידעו שהבעה זו משמעותה שבכוונת הרבי לומר עוד מאמר. זה היה חידוש מרעיש - שני מאמרים בהתוועדות אחת. החסידים ציינו לעצמם שזה מאורע חסר תקדים.

אך האירוע הדרמטי יותר, שנצרב לנצח בזיכרון משתתפי המעמד, אירע כמה דקות לפני אמירת המאמר. "בתקופת המהפכה ברוסיה", החל הרבי פתאום לספר, וארשת רצינית במיוחד נסוכה על פניו, "לאחר מפלת הצאר (ניקולאי השני), היתה תקופה של חופש פוליטי בעבור יהודי רוסיה. עד אז לא היו להם שום זכויות, אולם עתה הותר להם להשתתף בבחירות.

"אדמו"ר הרש"ב הורה לחסידים להשתתף בבחירות ולהצביע. בעקבות ההוראה בא לעמדת ההצבעה חסיד אחד, שהיה מנותק לגמרי מהוויות העולם, ולא היה מעודכן כלל וכלל במתרחש במדינה.

חורף תשי"ג היה קר וקשה ליהודי ברית המועצות, הנאנקים תחת שלטונו האכזר של הרודן סטאלין. מאז פרוץ המהפכה הקומוניסטית היהדות בברית המועצות נרדפת. רבנים, מורים, שוחטים ומוהלים - נעצרים, מוצאים להורג או נשלחים לסיביר.

בכ"ו בטבת באותה שנה הפציעה לאוויר 'עלילת הרופאים', שהוצגה כמזימה שזממו רופאים יהודים לפגוע בחיי מנהיגי המדינה, ובראשם בסטאלין.

כלי התקשורת סיפרו בדרמטיות על שני קצינים בכירים - קורצ'וב וז'דנוב - שנרצחו בידי כנופיית הרופאים. החשודים היו תשעה רופאים, שישה מהם יהודים. בכיר הנאשמים היה הפרופסור היהודי מירון וובסי, שהיה רופאו האישי של סטאלין.

ליהודי ברית המועצות היה ברור שזו עלילה שפלה, שנועדה להכשיר את הקרקע לגירוש המוני של מיליוני יהודי ברית המועצות לארץ גזרה נידחת, לרפובליקת בירוביג'אן, שתהיה בית כלא גדול לכל היהודים.

העיתונות הסיתה בארסיות רבה כנגד היהודים, "אויבי העם", ומכונת התעמולה המשומנת של השלטון הסובייטי עבדה שעות נוספות כדי להכפיש את היהודים ולהשניא אותם על הציבור. ההמון הנבער הגיב כמצופה, ומיום ליום רבו גילויי השנאה כלפי יהודים.

הכול ציפו במתח למשפט הראווה, אף שהיה ברור כי גזר הדין הוכתב מראש וכי כל התשעה ימצאו אשמים. ודאי גם יוצאו להורג בעוון בגידה.

מצוקתם של יהודי ברית המועצות היתה נוראה. בלבותיהם קינן החשש שהפעם אין מוצא מן הסבך. עוד רגע ומלכודת המוות תסגור עליהם לגמרי. רק נס יכול להציל אותם.

"אך הרבי הורה שיש להשתתף בבחירות, וכך התייצב הלה בחרדת קודש, לאחר טבילה במקווה, מותניו חגורים באבנט, כראוי לקיום הוראת הרבי, וביצע את המוטל עליו. הוא רק ידע שעליו לתמוך במועמד פלוני ולהריע לו, ולהביע חוסר רצון בשני. בעיניו זו היתה פעולה רוחנית של קיום שליחות הרבי".

הרבי המשיך ותיאר באוזני החסידים איך כשיצא החסיד החוצה הבחין בכמה בני אדם עומדים ומכריזים "הורה! הורה!" (קריאת עידוד רוסית). החסיד לא הבין כלל את שפתם ואת פשר הכרזתם, ופירש את הקריאה במשמעות אחרת - "הוא רע!"... וכך הצטרף אליהם והכריז "הוא רע! הוא רע! הוא רע! הוא רע!"

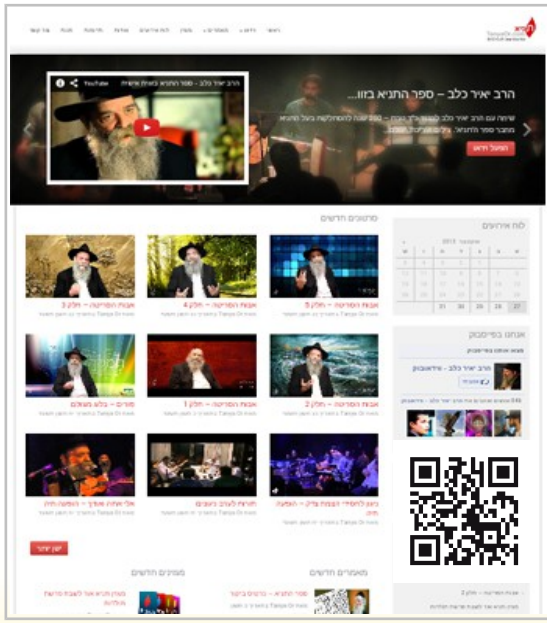
הרבי סיים את סיפורו. בבית המדרש עמדה דממה. לפתע, כמו ניתן אות מוסכם, קמו מאות המשתתפים על רגליהם, והכריזו יחד שלוש קריאות קצובות: "הוא רע! הוא רע! הוא רע!"...

מיד אחר כך פתח הרבי באמירת המאמר, שנפתח בפסוק מן המגילה, "על כן קראו לימים האלה פורים, על שם הפור". המאמר נסתיים בקביעה שה'קליפה' מתבטלת ונכנעת לגמרי לפני הקדושה.

הכל הבינו שהמאמר, הסיפור וחקיוי החסיד משנת תרע"ז - נושאים בחובם דבר מה עמוק יותר, שאינו נראָה לעין.

חלפו כמה ימים, ושמועות שדלפו מאחורי מסך הברזל הכו את העולם בתדהמה: סטאלין העריץ מת. לאחר מכן התבררו הפרטים. בפורים הודיעו השלטונות כי חלה, אולם כעבור זמן נודעה האמת. סטאלין מת בפורים.

שיחת השבוע (מתוך העלון השבועי כתובת הסיפור בעזרת עדותו של הרב יואל כהן, ה'חוזר' של הרבי, לתכנית JEM)

התחדשנו!

בוטאו לבקר

באתר המשודר

www.tanyaor.com

”זאת התורה אדם” (במדבר יט' ד')

כשם שבאדם ישנם גוף ונשמה, כך גם בתורת ישראל ישנם גוף התורה (פשט הכתוב-’נגלה’) ונשמת התורה (פנימיותה, סודותיה ורזיה-’נסתר’). במדור זה מובא פרוט נושאי הפרשה על פי ’נגלה’, ובמדור שלאחריו יובא ביאורה של נקודה או של מספר נקודות מן הפרשה על פי פנימיות התורה.

נקודות עיקריות בפרשת תצוה

ישראל – שבט לכל אבן. בנוסף, חרוטים על האבנים אותיות היוצרות יחדיו את המילים – ”אברהם, יצחק, יעקב, שבטי ישראל”. את החושן נושא הכהן הגדול על חזהו מעל האפוד, והוא תלוי באמצעות שתי שרשראות זהב קצרות המשתלשלות מן האפוד ונאחזות בשתי טבעות זהב המחוברות בחלקו העליון של החושן. מתחת לאבני החושן, בחלק מקופל של האריג, משולבות שתי טבעות, אחת בכל צד, לתוכן תחובות פתילי תכלת המשמשות לחגירת החושן אל גופו של הכהן כדי שלא יתנדנד בזמן הליכתו. בין קפלי אריג החושן תפור קלף ועליו השם המפורש. החושן ישמש כ”אורים ותומים”. כלומר, כל אימת שהכהן הגדול יידרש לשאלות מהותיות הקשורות לציבור, אזי יבהיקו אותיות החושן ויגלו את התשובה השמימית.

המעיל: על גבי כותנתו לובש הכהן הגדול מעיל, ארוג כולו מחוטי צמר בצבע תכלת. בתחתית המעיל קשורים שבעים ושניים פעמונים המצלצלים בזמן תנועת הכהן בבואו לעבודתו בקודש ובצאתו.

הציץ: על מצחו של הכהן הגדול מונח טס של זהב, עליו כתובות באותיות בולטות המילים ”קודש לה” (בצורת הכתיבה של השם המפורש). הטס מחובר בשני חוטי תכלת המקיפים את ראשו ונקשרים מעל עורפו. חוט תכלת נוסף מושחל בחלקו העליון של הציץ באמצעו, ונמשך מעל ראשו ומעל מצנפתו של הכהן הגדול לאחוריו, כשהוא נקשר לאחור עם שני פתילי הרוחב.

פרשת תצוה באה כהמשך לפרשת תרומה שלפניה. בפרשת תרומה מובא הצייוי אודות הקמת המשכן ותיאור כל פרטי הקמתו, ואילו פרשתנו עוסקת בצייוי אודות בגדי הכהנים, וכן תיאור כמה מהקרבת ופריטים נוספים במשכן.

שמן זית זך למנורת מאור

ה' מצוה על הכנת שמן זית זך למנורת המשכן. נרות המנורה ידלקו בשמן זה בכל יום. בשעת הטבת נרות המנורה על ידי אהרן לעת ערב, עליו לצקת בהם כמות שמן מספקת לבעירתם עד הבוקר.

שמונת בגדי הכהן הגדול

הכנת בגדי כהונה מיוחדים לכהנים. לאהרן הכהן הגדול שמונה בגדים: אפוד, חושן, מעיל, ציץ, כתונת, מצנפת, אבנט ומכנסיים. לבניו – נדב ואביהוא, אלעזר ואיתמר, המשרתים ככהנים במשכן (כהן רגיל – כהן הדיוט) ארבעה בגדים בלבד: כתונת, מגבעת, אבנט ומכנסיים.

האפוד: הוא כמין סינר שלובש הכהן מאחוריו, מגובה החזה ועד לעקבי רגליו. מחלקו העליון של האפוד יוצאים שני זוגות רצועות. זוג אחד מקיף את גופו של הכהן ונחגר מלפניו, וזוג שני כמין כתפיות העוברות מעל צווארו. על כתפיות אלו, מעל גובה החזה מוצמדות שתי אבני השוהם עליהן חרוטים שמות שבטי ישראל, ששה שמות על כל אבן.

החושן: על גבי בד, ארוג מחמשה מיני חוטים, משובצות שניים עשר אבנים יקרות ועליהן חרוטים שמות שבטי

בבגדי הכהונה ועל ראשם וכן על המזבח יוצק שמן מיוחד הנקרא 'שמן המשחה'. לאחר ההכנות האמורות מקודשים הכהנים והמזבח ומזומנים לעבודתם בקודש.

לאחר ההכנות האמורות, מבטיח ה', תשרה השכינה במשכן, וממנו תתפשט ותשכון על כל מחנות בני ישראל.

קרבת התמיד

על גבי המזבח החיצון יוקרבו מידי יום שני קרבנות. האחד בבוקר עם תחילת העבודה, והשני עם סיומה בין הערביים. עם הקרבת הקרבנות, שיכללו כבש בן שנה ומנחת סולת מעורבת בשמן, ינוסח גם יין על המזבח.

מזבח הקטורת שבהיכל

מלבד מזבח העולה שבחצר המשכן המיועד להקרבת הקרבנות, יהיה בתוך ההיכל מזבח קטן יותר המיועד להקטרת הקטורת.

מזבח הקטורת, עשוי עצי שיטים ומצופה זהב טהור, שטחו רבוע – אמה על אמה (כחצי מטר על חצי מטר) וגובהו שתי אמות (כמטר אחד). על גביו זר ומתחתיו ארבע טבעות זהב בארבע פינותיו, בהן יוכנסו הבדים (מוטות) לנשיאתו בעת מסעות בני ישראל.

על גבי מזבח זה, בסמוך לעריכת הנרות והדלקתם במנורה, יקטיר הכהן קטורת העשויה משחיקת עשבים שונים, פעמיים בכל יום בוקר וערב. על מזבח זה יותז אחת בשנה, ביום הכיפורים, דם של פר ושעיר, לכפר על חטאיהם של בני ישראל.

הכתונת: עשויה כולה פשתן, ארוגה משבצות משבצות וסגורה מכל עבריה, כך שניתן ללובשה רק דרך בית הצוואר. את הכתונת לובש הכהן על גופו, חוגר אותה באבנט, ועליה לובש הכהן הגדול את המעיל ואת האפוד.

המצנפת/מגבעת: הכהן הגדול חובש על ראשו מצנפת עשויה פשתן. המצנפת כמין פס ארוך, אורכה שש עשרה אמה (כשמונה מטרים), והכהן מסובבה סביב ראשו עד שמתקבלת צורת מצנפת. גם לכהן ההדיוט כובע דומה, אלא שהוא מקיף בו את ראשו בצורת מגבעת.

האבנט: אף הוא פס ארוך אך דק מן המצנפת. אורכו שלושים ושתיים אמה (כששה עשר מטרים) והוא ארוג מארבע מינים שונים: פשתן, תכלת, ארגמן ותולעת שני. הכהן חוגר אותו על גבי הכתונת כשהוא מסובבו שוב ושוב סביב גופו עד תום כל אורכו.

המכנסיים: ארוגות גם הן מחוטי פשתן. הכהן לובש את המכנסיים לכיסוי ערוותו עד למעלה מטבורו, קרוב ללב, ולמטה עד ברכיו.

הכנת הכהנים והמזבח לקדשם לעבודתם

אהרן ובניו הכהנים בני שבט לוי, הם שנבחרו על ידי הקב"ה לשרת במשכן. גם אחר כך, בבית המקדש שייבנה בארץ המובטחת, יהיו הכהנים (צאצאי אהרן) המשרתים בעבודת הקודש.

ה' מצוה להכין את הכהנים ואת המזבח ולקדשם לעבודתם. במהלך שבעה ימים מיום הקמת המשכן יוקרבו על המזבח קרבנות ומנחות מיוחדים, הכהנים יולבשו

חסידות על הפרשה פורים

חסרון דעת

גדול יום הפורים מיום הכיפורים, שכן ביום הכיפורים מצווה לענות את הגוף, ואילו בפורים חייב אדם להתבסס עד דלא ידע; וכי יש עינוי גדול מחסרון דעת! (רבי בונם מפשיסחה)

מעלת הגורל

בתיקוני זוהר נאמר שיום הכיפורים הוא 'כ-פורים'. שני הימים האלה קשורים עם הגורל, המסמל ביטול ומסירות נפש שלמעלה מטעם ודעת, והתבטלות זו באה מה'יחידה' שבנפש.

הנאה מסוכנת

"מפני מה נתחייבו שונאיהם של ישראל שבאותו דור כליה? מפני שנהנו מסעודתו של אותו רשע" (מגילה יד). לא דיי שלא התעצבו על שהוכרחו לאכול מאכלות אסורים, אלא גם נהנו מהם. מי ששמח בחטאו ונהנה ממנו - עונשו גדול מאוד.

תולעת הספק

"הָמָן מִן הַתּוֹרָה מְנִיין? שְׁנֵאמַר (בראשית ג, יא) 'הָמָן הָעֵץ'. הַקַּב"ה שָׁאֵל אֶת הָאָדָם בְּנוֹסַח שֵׁשׁ בּוֹ סִפְקָ –

"הָמָן הָעֵץ", וּמִזֶּה נּוֹצְרָה בְּלִבּוֹ שֶׁל אָדָם 'תּוֹלַעַת הַסִּפְקָ', וּכְעֵבֹר דּוֹרוֹת יֵצֵא מִזֶּה הַמָּן מִמֶּשׁ.

(חידושי הרי"ם)

מסירות נפש של נשים

שני ספרים מכ"ד ספרי הקודש נקראים על שם אשה - רות ואסתר. שתיהן היו מוכנות למסור את נפשן: רות שאמרה "באשר תמותי אמות", ואסתר שאמרה "כאשר אבדתי אבדתי".

(שפתי חכמים)

נתינה בלי הבחנה

בהלכה נפסק שבפורים "כל הפושט יד נותנים לו", ואין מדקדקים מי האיש ואם הוא ראוי לכך. כי בפורים מאירה דרגת 'לא ידע', הבאה מעצמותו יתברך, ודרגה זו משווה קטן וגדול.

(לקוטי שיחות)

תשובה מחוכמת

פעם אחת, בסעודת פורים, שאל אביו של רבי יהונתן אייבשיץ את בנו, שהיה ילד כבן שש, מה ראה מרדכי לגלות לאחשוורוש את סודם של בגתן ותרש; מה היה אכפת לו אם אחשוורוש היה מת והיה העולם חסר רשע אחד? ענה הילד תוך כדי שאלה: הלוא על ידי גילוי הסוד נהרגו בגתן ותרש, ונחסרו בעולם שני רשעים...

בקרו אותנו באתר החדש

www.tanyaor.com

וגם ביו-טיוב ובפייסבוק:
בלוגים מצולמים וניגונים (באיכות HD)

עודה ראשונה לנפש

סדר התנ"ך

שבת שלום!!!

ליקוט, רעיונות, כתיבה ועימוד: חי דמארי
כתיבה, עריכה, והגהה: הרב יאיר כלב
להערות, הארות, הצעות או תיקונים, אנא כתבו לנו

tanyaor4u@gmail.com

הרבי מליובאוויטש הנהיג ועודד שכל אשה ובת (מגיל רך
ביותר ולפחות מגיל 3) תדלקנה נרות שבת וחג.

צאת
השבת

הדלקת
נרות

עיר
(שעון חורף)

18:21

17:08

י-ם

18:23

17:23

ת"א

18:22

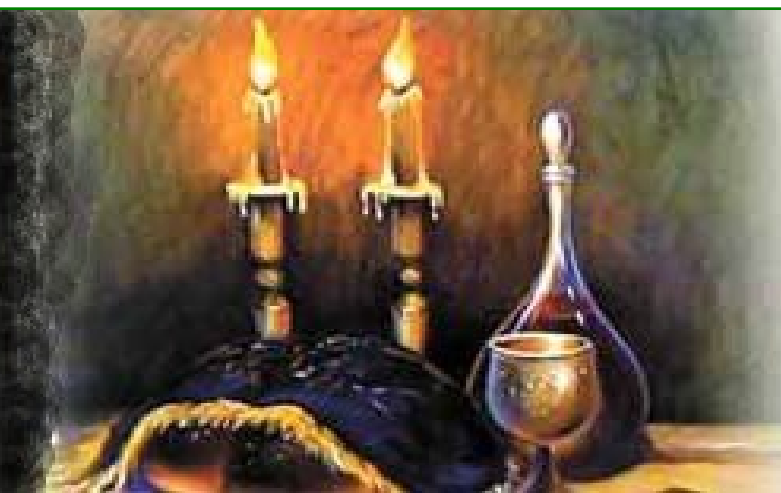
17:14

חיפה

18:23

17:26

ב"ש

נהנתם? העבירו הלאה, לזכות עוד ועוד יהודים בהרחבת המודעות למקורותינו.

נא לשמור על קדושת הגיליון